

lyek sem fájdalmat sem gyászt nem mutattak... csak táncolt az egész gyülekezet, mezitlábosan furcsán szökellve, vadul egyre vadabbul.

Richard Wright háromszor is megkérdezte: miért táncolnak s mindig ugyanazt a választ kapta: hát meghalt egy fiatal lány. Meghalt, de senki sem sirt, senki sem könnyezett s neki eszébe jutottak régi temetések ott Amerikában, régi néger-temetések amelyeken olyan szívtépően csengett fel a zokogó hang... azokat ki tanította sírni? Mert ezek nem sírnak, csak táncolnak, forognak egyre vadabbul és amikor harmadszor megkérdezte: miért táncolnak, a fiatal ember karjára tette a kezét és halkán mondta:

— Uram, most jobb lesz ha elmegy.

És mr. Wright elment. A tolongó tömegben át mely egyre áramlott a halottasház felé; elment ki a kapun át. Érezte, hogy a fiatalember követi tekintetével: jobb felé indult hogy megtévessze... az-

tán visszatért. Mögéje akart lesni mégis ennek a titoknak: miért küldték ki, mi fog most történni odabent, miért szól a dob egyre vadabbul, egyre eszeveszetekben, miért?

S vissza is jött megint. A kapu akkor már néptelen volt s egyedül az iménti fiatalember állt ott. Lesett rá. S amikor elhaladt a kapu előtt, gúnyosan odaszólt:

— De most úgy-e... igazán haza tesszik menni?

S aztán becsukta a kaput és bereteszelt. Vége volt a jelenetnek.

És Richard Wright, az amerikai, ezt írja oda, befejező mondatnak:

„A kapu becsukódott és vége volt mindennek. Ott álltam és... nem értettem semmit. Ott álltam a csukott kapu előtt s elgondolkoztam: én is fekete vagyok, ők is feketék. ...a fekete arcszínem azonban semmit, de semmit sem segített abban, hogy megértsem őket”.

Rippl-Rónai József

Kávéház